

Абортът убийство или право на личен избор?

Против ЧОВЕКА

Какво представлява едно бебе, преди да се роди – просто кълбо от тъкани или човек от самия момент на зачеването?

Сърцето на зародиша започва да бие на 25-ия ден след оплождането на яйцеклетката. През седмата седмица ясно се виждат главата и отделните части на организма. През осмата зародишът вече има пръсти на краката си.

Едно е ясно: от оплодената човешка яйцеклетка не може да излезе нищо друго освен човек. И не става дума просто за тъкан, а за човек от момен-

та на зачеването. Днес темата за аборта все по-често е в центъра на общественото внимание. Водят се множество дискусии. Но ме поразява тяхната едностранчивост. Ето защо аз реших да изкажа своето мнение по въпроса.

Не съм лекар и затова не мога да говоря от медицинска гледна точка. Не съм и жена и нямам личен опит в това отношение. Нито съм политик. Аз съм просто човек! И като човек се възползвам от правото си да говоря на тази тема – нали при аборта страда човек,

същият като вас и мен. Прекалено често абортът се причислява към спорните медицински въпроси или проблемите, които засягат само жените, и се забравя, че на първо място това е въпрос на човешкото битие.

Кой страда най-много при аборта?

Когато едно дело се разглежда в съда, жертвите в никакъв случай не трябва да се пренебрегват. Законодателната помощ е нужна преди всичко на тях, дори ако е проявена несправедливост и към някой друг. За оцете-

ни при аборта най-често се смятат лекарите, ако го извършват в нарушение на закона и са застрашени да им се потърси съдебна отговорност, или бременните жени, които после може би цял живот да страдат от узриzenia. Но подобно мислене според мен е голяма заблуда.

Жертва на аборта всъщност е не бъдещата майка, а самото дете, заченатият човек! За съжаление обаче, когато се подготвя законодателството за абортите, никой не се съобразява с него. И на практика твърдим, че при екзекуцията потърпевш е палачът, а не жертвата. Няма логика да смятаме, че лекарите, жените и политиците нямат вина за абортите. От гледна точка на неродените деца, които искат да живеят, тъкмо те са отговорни на първо място, а далеч не са жертви.

“Моята корем принадлежи на мен!”

Така смятат бъдещите майки за растящото в утробата им дете. Убедени са, че имат пълното право да се разпореждат с него, с живота и смъртта му. Но това няма нищо общо с истината. На майката преди всичко е възложена отговорността за поверения ѝ живот и грижата за него, при това в същата степен, в която децата след това са задължени да бъдат благодарни на родителите си и да се отнасят с уважение към тях. Какво биха казали хората за майка, която спре да храни своето тригодишно дете и то умре от глад? Няма ли да са убедени, че тя е виновна от морална гледна точка и по отношение на закона? Нима тя не е задължена да пази живота на детето си и да носи отговорност за него? Нима има право да се разпорежда както намери за добре с живота му и смъртта му? Нещо повече - не трябва ли тя да се грижи повече за благо на детето си, отколкото за своето благо? Не трябва ли заради детето да се научи да се примирява с неудобствата и лишенията?

Фактът, че е участвала в зачатията на бебето, не дава право на майката да го убива. Напротив, увеличава отговорността ѝ за запазването на новия живот.

Подобно отношение и грижа за детето не зависят от неговата възраст. Ако починалото от глад дете не беше тригодишно, а само на три месеца, нищо не би се променило. Същото се отнася и за бебето, което е на три дни. И за детето, което още не е родено. В бившата Германска демократична република получиха дългосрочна присъда мъж и жена, умъртвили няколко свои деца веднага след раждането им. Нямахме човек, който да изрази съчувствие към тези родители, всички ги осъдиха строго. Ами ако жената беше направила аборт? Къде е разликата тогава? Оправдано ли е убийството на дете, което още е в утробата на майката? Нима детето става човек едва след раждането си и само тогава убийството му е осъдително?

По свое лично желание човек може да пусне дълги нокти или дълга коса. Може да трови с никотин гробовете си и да разрушава мозъка си с алкохол – с това вреди единствено на собственото си здраве. Но този, който убива растящото в утробата дете, посяга на човешки живот – и това е престъпление.

Този, който се застъпва за аборта, разбира чудесно какво значи умъртвяване на нежелано бебе. Достатъчно е само да преместим произволно установената възрастова граница на задомиш и ще трябва вече да говорим за убийство на бебе – според закона лекарят няма право да прекъсва бременността след дванадесетата седмица.

За мнозина наши съвременници например са неудобни техните стари и слаби роднини. В тежест са им, грижата за тях само усложнява живота. Каква разлика между правото да убиеш тях и да умъртвиш едно дете в утробата, могат да определят тези, които се застъпват за аборт.

“Онова, което сам съм, имам право и да разруша”

Можем да се разпореждаме само с предмети, които сме създали. Един велик художник би могъл да използва картините си, за да увида с тях сандвичи. Кои ще му потърси отговорност? Нали сам е нарисувал тези картини, затова може да прави с тях каквото поиска. Този, който конструира роботи, има право да ги изпробва, да ги разглобява и в крайна сметка да ги изхвърли на боклука. Но бъдещата майка няма такова право. Бебето само ѝ е дадено, тя не го е създавала.

Обикновено, когато една жена твърди, че сама е създавала детето си, аз питам: “Как така си конструирала системата за снабдяване с кислород? Как се е зародила в главата ти идеята за пъпната връв, за развитието на гробовете и дишането? Откъде знаеш как се правят очи, уши, мозък? Нито един учен не е в състояние да създаде дори един човешки пръст, излиза, че ти си способна на много повече, при това си изобретила детето си така, че да може да расте. Кажу ми, как успя?”

Деца не се "правят" като картините и роботите. Родителите не са творци на новия живот. Само Този, който дава живот, има право да го вземе. Човекът, тъй като сам е създаден, не може да направи или конструира друг човек. Този, който е способен да направи човек, би могъл да отговори на всичките въпроси от човешкото битие. Той ще може да постъпва със своите "човечета" според собствената си воля.

Деца не идват, донесени от църкела

Не рядко казват в ползата на майката, че раждането на детето е нежелателно и то ще я постави незаслужено в бедствено положение. Всъщност за подобно нещо може да се говори единствено при изнасилване. Във всички други случаи майката по никакъв начин не може да твърди, че детето е заченато без нейно участие! Човекът е надарен с разум и способност да обмисля всички последици от действията си. Цветовете на ябълката се опрашват без съдействието на самото дърво, затова то би могло да роптае за тежестта на плодовете. Но при жената нещата не стоят така. Ако в нейния организъм се заражда живот, тя носи отговорност за него. Фактът, че е участвала в зачатие на бебето, не ѝ дава правото да го убива. Напротив, увеличава отговорността ѝ за запазването на новия живот.

От библейска гледна точка

Дотук разгледах темата от човешка гледна точка и мислите ми нямаха пряко отношение към християнската вяра. Но ако в моите говори по принцип се долавя християнско и консервативно звучене, според мен причината е, че много от консервативните мащаби са ориентирани именно към действителността.

Библията е за живота и от само себе си се разбира, че защитава и живота в утробата на майката.

Бог избира Яков за праотец на Своя народ Израел, когато той все още е в утробата на майка си (Бит. 25:23). Близнаците са заченати от няколко седмици, но вече се борят в утробата на Ребека (Бит. 25:22).

В Пс. 139:15-16 Давид говори за себе си, когато още се развива като зародиш. От самото зачатие Бог го е наблюдавал. Всички дни на неговия живот са имали значение за Бога. Бог сам е устроил вътрешностите му.

На Йеремия Бог казва, че му е "дал образ в утробата" на майка му. Там го е осветил и го е поставил за пророк за народите (Йер.1:5-6).

Бог е творец на всеки живот и единствено Той има право да го отнеме. Бог е начало на човешкия живот – поверява на родителите живота на детето. Тъй като в още неродения живот Бог вижда човека, който по-късно ще се появи на света, унищожението на сътворения от Него живот гори като зародиш в Божиите очи е убийство. За всеки християнин най-убедително доказателство за това трябва да е раждането на Иисус Христос. Мария е бременна като всяка жена. Детето расте в утробата ѝ, но на нея никога не ѝ идва наум да се разпорежда с живота Му по своя воля. В Иисус Христос Бог става Човек. Той минава през всички стадии на човешкото битие. Та нали не се е родил вече възрастен! Бил е млад човек, юноша, дете, а също и зародиш. Именно поради факта, че човешкият живот е немислим без тези девет месеца в утробата на майката, Иисус минава и този стадий.

Странен говор

Бих искал да поговорим и за едно мнение, което понякога може да се чуе в християнските кръгове. Става въпрос за осъждането на абортите. Определеното им като "убийство" се избягва въз основа на факта, че убийци всъщност няма, тъй като майката не убива със собствените си ръце, а лекарят предприема "хирургическа намеса" по изричното желание на майката.

Нима хората в концентрационните лагери не бяха убивани? И кой беше истинският им убиец? "Отговорните политици не са убивали, а палачите в газовите камери само са изпълнявали нарежданията на своите началници..." Този, който оправдава така абортите, по същия начин оправдава и престъпленията срещу човечеството. Определението "убийство" според повечето хора е оправдано само тогава,

Нима детето става човек едва след раждането си и само тогава убийството му е осъдително?

когато умъртвяването е съзнателно и планомерно. Това различава преумишленото убийство от другото, извършено без замисъл и осъзнаване. Към коя от тези категории трябва да причислим абортът? Абортът всъщност е най-осъзнатото, предварително разработено и прецизно изпълнено убийство, което човек може да си представи: операционна зала, специална техника, разписание на операциите. Надали има по-съзнателно и планомерно унищожаване на човешки живот!

Заклучение

Преди всичко като човек, а след това и като християнин осъждам изкуственото прекъсване на бременността като преднамерено убийство на невинен, беззащитен човек преди появата му на този свят.

Всеки християнин е длъжен да изказва ясно отношението си към абортта. С това не само ще застанем зад живота на едно още неродено дете, което няма защитници, но и ще предпазим майката от голям грях, който тя поема върху себе си. А и ще послужим на човечеството.

Уорг Трегер